

Phần 16

Tháng Bảy Năm 1977

“**N**hư thế này được chưa?” Norah hỏi.

Nàng đang nằm dài trên bãi biển, dưới hông nàng, lớp cát ram ráp trôi trượt không ngừng. Mỗi lần nàng hít một hơi dài và thở ra, cát lại tuôn chảy xuống phía dưới. Mặt trời tỏa nắng gay gắt, như một cái đĩa kim loại lấp lánh áp lên da thịt. Nàng đã ở đây hơn một tiếng liền, tạo dáng và nghỉ ngơi, cái từ nghỉ ngơi nghe mới mĩa mai làm sao, đó là điều nàng mong muốn mà không được. Dù sao đây cũng là kỳ nghỉ của nàng cơ mà - nàng giành được một chuyến du lịch hai tuần tại Aruba vì đã bán được nhiều gói du lịch đường biển nhất bang Kentucky năm vừa qua - và rồi nàng ở đây: cát dính với mồ hôi trên cánh tay và cổ do nằm bất động, bị ép chặt giữa bãi biển và ánh nắng mặt trời.

Để phân tán suy nghĩ của mình, nàng dán mắt vào Paul, thằng bé đang chạy dọc bãi biển, một chấm nhỏ nơi đường chân trời. Giờ nó đã mười ba tuổi, năm vừa rồi thằng bé lớn vổng hẳn lên. Cao lênh khênh và vụng về, thằng bé chạy bộ mỗi sáng, dường như đó là cách để nó thoát khỏi cuộc sống của chính mình.

Sóng vỗ nhẹ nhẹ lên bãi cát. Thủy triều chuyển hướng, bắt đầu dâng lên, và ánh nắng gay gắt của buổi trưa sẽ sớm dịu đi, David sẽ phải chờ đến ngày mai mới chụp được những tấm ảnh ưng ý. Một lọn tóc vương vào môi Norah, cảm giác nhồn nhột, nhưng nàng cố ép mình nằm bất động.

“Tốt,” David nói, hạ ống kính máy ảnh xuống thấp và bấm lia lịa. “Ồ, phải rồi, tuyệt lắm, rất tốt.”

“Em nóng lắm,” nàng than.

“Chỉ vài phút nữa thôi. Sắp xong rồi.” Anh quỳ hẳn xuống, hai bắp đùi trắng xanh nổi bật trên nền cát. Anh đã làm việc miệt mài, giam mình hàng tiếng đồng hồ trong phòng tối, treo các tấm ảnh trên dây phơi chằng khắp các bức tường cho ráo. “Hãy nghĩ đến biển. Những đợt sóng dợn trên mặt nước, sóng vỗ trên bờ cát. Em là một phần của quang cảnh đó, Norah ạ. Em sẽ cảm nhận được điều đó khi xem ảnh. Anh sẽ cho em thấy.”

Nàng nằm im dưới nắng, nhìn anh làm, nhớ lại những ngày đầu khi họ mới cưới, hai người thường cùng nhau dạo bộ trong những buổi tối mùa xuân, tay nắm tay, không khí quyện đẫm hương kim ngân và dạ hương. Không hiểu Norah trẻ trung ngày ấy, khi đang thả bộ giữa luồng ánh sáng dịu dàng của ánh chiều chạng vạng, đã mơ mộng những gì? Chắc chắn không phải là cuộc sống

như thế này rồi. Norah đã học hỏi về ngành du lịch trong suốt năm năm vừa qua. Ban đầu nàng quản lý văn phòng, rồi dần dần bắt đầu giám sát các tour du lịch. Nàng đã gây dựng được một danh sách khách hàng thân thiết và học cách bán tour, bày trên bàn mình những tờ quảng cáo rục rờ, mô tả cận kề đến từng chi tiết những vùng đất mê hồn mà nàng chỉ dám mơ được đặt chân đến. Nàng đã trở thành chuyên gia giải quyết những vấn đề cấp bách: mất hành lý, thất lạc hộ chiếu, các ca ngộ độc thực phẩm bất ngờ. Năm ngoái, khi Pete Warren quyết định về hưu, nàng thu hết can đảm và mua lại công ty. Giờ đây tất cả đã là của nàng, từ tòa nhà gạch thấp tè cho đến những chiếc vé máy bay trống trong tủ. Mỗi ngày của nàng đều sôi nổi, bận rộn, mãn nguyện - và mỗi tối nàng lại về với căn nhà im lặng như tờ.

“Em vẫn chẳng hiểu gì cả,” nàng nói khi David đã hoàn tất công việc, nàng đứng dậy và phủi cát bám trên chân tay, rũ cả những hạt cát bám trên tóc. “Tại sao lại phải chụp hình em, khi mà anh muốn trong ảnh em mất hút giữa quang cảnh xung quanh?”

“Vấn đề là ở góc nhìn,” David đáp, ngẩng lên khỏi đồng dụng cụ. Mái tóc anh rối bù, hai má và cánh tay đỏ au vì cái nắng buổi trưa. Ở phía xa Paul đã quay lại và đang chạy về phía họ, càng lúc càng gần hơn. “Là kỳ vọng. Mọi người sẽ nhìn vào tấm ảnh này và nhìn thấy biển, thấy những cồn cát thoải thoải. Rồi họ sẽ thoáng nhận ra một điểm khác biệt, một cảm giác thân quen nơi những đường cong đặc biệt của em, hoặc họ sẽ đọc tựa đề bức ảnh rồi xem lại, tìm kiếm người phụ nữ mà họ đã không nhìn thấy lúc đầu và họ sẽ nhìn ra em.”

Giọng anh đầy hào hứng; gió từ biển thổi vào lùa qua mớ tóc sẫm của anh. Nàng thấy buồn, vì anh nói về nhiếp ảnh giống như cách anh từng nói về y học, về cuộc hôn nhân của họ, bằng thứ ngôn ngữ, âm điệu khuấy động dĩ vãng đã mất và khiến nàng dâng trào khao khát. *Chị và David nói về những vấn đề to tát hay chỉ những chuyện vụn vặt thôi?* Có lần Bree đã hỏi nàng như thế, và Norah bỗng giật mình nhận ra số lần hai người trao đổi qua loa hoặc về những đề tài bắt buộc như việc nhà hay thời gian biểu của Paul.

Nắng chiếu gay gắt trên tóc nàng, những hạt cát ram rập bám đầy vào làn da mỏng trên đùi non. David chỉ để hết tâm trí vào việc sắp xếp máy ảnh. Norah đã hy vọng chuyến đi trong mơ này sẽ giúp hâm nóng lại tình cảm gắn kết họ đã từng có. Đó là lý do khiến nàng phải ép mình nằm hàng tiếng đồng hồ dưới nắng nóng, không dám cử động trong khi David chụp hết cuộn phim này đến cuộn phim khác, thế mà họ đã ở đây được ba ngày, và điểm khác biệt lớn nhất giữa nơi này và ở nhà chính là khung cảnh. Ngày ngày hai người uống cà phê sáng trong im lặng. David luôn tìm được việc để làm; anh chụp ảnh hoặc đi câu cá. Tối tối anh lại đọc sách, du đưa trên chiếc võng. Norah đi dạo rồi chợp mắt, chạy loanh quanh và đi mua sắm trong các cửa hiệu dành cho khách du lịch được trang trí rục rờ và có giá đắt đỏ trong vùng. Paul chơi ghi ta, và chạy bộ.

Norah che mắt, nhìn xuống dải bờ biển vàng rực. Ở khoảng cách gần hơn, hình dáng người đang chạy nổi rõ thêm, và rút cuộc nàng nhận ra đó không phải là Paul. Người đàn ông đang chạy cao gầy, có lẽ tầm ba mươi hay bốn mươi tuổi. Anh ta mặc chiếc quần soóc sợi ni lông màu xanh biển, viền sọc trắng và cởi trần. Đôi vai rám nắng hằn rõ một vết bỏng trông có lẽ khá đau. Khi khoảng cách giữa anh ta và hai người gần lại, anh ta chạy chậm dần rồi dừng hẳn lại, tay chống lên hông, thở hổn hển.

“Mấy ảnh đẹp quá,” anh ta nói. Và rồi, nhìn thẳng vào Norah, anh ta thêm, “Góc chụp rất hay.” Đầu anh ta đã chớm hói; đôi mắt nâu sẫm, nhìn chăm chú. Nàng quay đi, cảm thấy sức nóng từ đôi mắt ấy, trong khi đó, David bắt đầu thao thao: sóng biển và đụn cát, cát và da thịt, hai hình ảnh đối lập cùng lúc.

Nàng chăm chú nhìn khắp bãi biển. Kia rồi. Ở xa xa, gần như không thấy rõ, là một bóng người khác đang chạy, con trai nàng. Nắng chiếu chói chang. Trong phút chốc nàng cảm giác hơi choáng váng, những đốm sáng chói lòa dường như lấp lóe dưới làn mi khi mắt nàng lướt qua những ngọn sóng bạc. Howard: không biết anh ta là người ở đâu, sao lại có cái tên như vậy nhỉ. Anh ta và David đang say sưa trao đổi về độ mở ống kính và bộ lọc sáng.

“Vậy ra cô là nguồn cảm hứng cho công việc này phải không,” anh ta nói, quay sang kéo Norah vào cuộc nói chuyện.

“Chắc vậy,” nàng đáp, rồi phui những hạt cát khỏi cổ tay. “Làm thế này hơi hại da,” nàng nói thêm, đột nhiên nhận ra bộ áo tắm mới khiến nàng trông gần như trần trụi. Gió thổi qua, vờn mái tóc nàng.

“Không, cô có làn da đẹp lắm,” Howard nói. Đôi mắt David trở ra - anh nhìn vợ như thể chưa bao giờ gặp nàng và Norah cảm thấy vô cùng đắc thắng. *Anh thấy chưa?* Nàng ước mình có thể nói ra. *Anh ta bảo da em đẹp đấy.* Nhưng ánh nhìn đăm đăm của Howard khiến nàng im lặng.

“Anh phải nhìn thấy những bức hình khác David chụp cơ,” Norah nói. Nàng ra dẫu về phía mái nhà gỗ, nằm nép mình dưới hàng cọ, giàn hoa giấy rủ xuống lớp lưới mắt cáo giăng trên hiên nhà. “Anh ấy đem cả bộ ảnh của mình đi đấy.” Những điều nàng nói là một bức tường ngăn cách, nhưng cũng là một lời mời.

“Tôi muốn xem lắm,” Howard đáp, rồi quay sang David. “Tôi rất quan tâm đến nghiên cứu của anh.”

“Sao lại không nhỉ?” David nói. “Mời anh cùng ăn trưa với chúng tôi.”

Nhưng Howard có cuộc hẹn trong thị trấn lúc một giờ chiều.

“Paul đây rồi,” Norah nói. Thằng bé đang chạy rất nhanh dọc mép nước, kết thúc một trăm thước cuối cùng, chân tay vung loang loáng trong nắng, giữa cái nóng đang hạ dần. Con trai mình, Norah tự nhủ, thế giới, trong khoảnh khắc, bỗng trải ra như đôi khi vẫn thế trước sự hiện diện của thằng bé. “Con trai chúng tôi,” nàng nói với Howard. “Cháu là một vận động viên chạy.”

“Vóc người cân đối lắm,” Howard nhìn theo. Paul tiến lại gần hơn và chạy chậm lại. Khi đến chỗ họ đứng, thằng bé chống hai tay xuống gối, hít sâu vào phổi những hơi thật dài.

“Con về đúng lúc lắm,” David nói, đoạn liếc nhìn đồng hồ. *Đừng thế mà*, Norah thầm nghĩ; David dường như không hiểu được Paul ác cảm đến mức nào đối với những dự định mà anh vạch ra cho thằng bé. *Đừng mà*. Nhưng David vẫn tiếp lời. “Tôi không muốn thằng bé bỏ phí năng khiếu của mình. Trông chiều cao của nó mà xem. Đủ biết nó có thể làm những gì trên sân đấu. Ấy vậy mà thằng bé chẳng thèm để ý đến bóng rổ chút nào.”

Paul ngược lên, mặt nhăn nhó, và Norah cảm thấy cơn giận dữ thường trực lại bùng lên. Tại sao David không chịu hiểu là càng ép thằng bé tập bóng rổ, Paul sẽ càng chống đối quyết liệt hơn chứ? Nếu anh muốn Paul chơi bóng, tốt nhất là cứ cảm tiết nó động đến quả bóng.

“Con thích chạy hơn,” Paul nói, rồi đứng thẳng dậy.

“Ai mà trách được cháu cơ chứ,” Howard nói, giơ tay ra bắt tay thằng bé, “khi cháu chạy cừ đến thế?”

Paul bắt tay anh ta, mặt đỏ bừng lên vì thích thú. *Cô có một làn da rất đẹp*, mới đây thôi, anh ta đã khen nàng như thế. Norah không biết khuôn mặt nàng có lộ rõ niềm vui sướng đến vậy không.

“Vậy mời anh qua ăn tối,” nàng gợi ý trong một giây bốc đồng, có lẽ vì cảm kích trước sự tử tế anh ta dành cho Paul. Nàng cũng đang đói và khát nữa, ánh nắng mặt trời khiến đầu nàng ong ong. “Nếu anh không cùng ăn trưa được thì mời anh ăn tối vậy. À, nhớ đưa cả vợ anh đi cùng,” nàng nói thêm. “Đưa cả nhà tới đi. Chúng ta sẽ đốt lửa và nấu nướng trên bãi biển luôn.”

Howard nhú mày, đưa mắt nhìn ra mặt nước lấp lánh ánh bạc. Anh ta đan hai tay lại và vòng sau gáy, rướn căng người ra. “Không may là,” anh ta nói, “tôi đến đây một mình. Kiểu như ả dật ấy mà. Tôi sắp ly dị rồi.”

“Tôi rất tiếc,” Norah nói, dù trong thâm tâm nàng không nghĩ vậy.

“Anh cứ đến nhé,” David nói. “Norah tổ chức tiệc tối thì nhất. Tôi sẽ cho anh xem phần còn lại của seri ảnh tôi đang thực hiện - chủ đề của nó là về nhận thức. Sự chuyển biến.”

“À, sự chuyển biến,” Howard nói. “Tôi khuyến khích chuyện đó. Rất vui được đến ăn tối cùng anh chị.”

David và Howard lại nói chuyện trong khi Paul chạy theo những con sóng để xua tan cái nóng, và rồi Howard rời đi. Mấy phút sau đó, đứng trong bếp thái những lát dưa chuột cho bữa trưa, Norah nhìn theo anh ta bước xa dần trên bãi biển, hiện ra rồi biến mất và lại hiện ra mỗi khi tấm rèm bị gió lay động. Nàng nhớ lại vết bỏng đen thẫm trên vai, giọng nói và cái nhìn xuyên thấu tâm can của anh ta. Nước tuôn ào ào từ vòi sen Paul đang tắm, và có tiếng giấy sột soạt rất khê khi David sắp xếp các tấm ảnh trong phòng khách. Dường như qua mỗi năm, anh lại càng bị ám ảnh thêm, anh luôn nhìn thế giới - cũng như nhìn nàng - như từ phía sau ống kính máy ảnh. Đứa con gái đã mất vẫn còn quanh quẩn giữa hai người; cuộc sống đã nhào nặn họ theo sự vắng mặt của nó. Đôi khi, Norah thậm chí cảm thấy băn khoăn, rằng có phải chính sự mất mát đó là lý do chính giữ họ bên nhau. Nàng đổ dưa chuột thái lát vào bát salad rồi bắt đầu nạo vỏ một củ cà rốt. Bóng Howard phía xa giờ chỉ còn nhỏ như đầu kim, rồi biến mất hẳn. Đôi tay anh ta to nàng vẫn nhớ, lòng bàn tay và lớp biểu bì trắng nhợt, trái ngược hẳn với làn da rám nắng. Làn da rất đẹp, anh ta đã nói vậy, và đôi mắt không rời nàng.

Sau bữa trưa, David nằm ngủ lơ mơ trên vông còn Norah nằm dài trên chiếc giường kê dưới cửa sổ. Một cơn gió biển thổi vào; nàng bỗng cảm thấy tràn đầy sức sống, dường như nàng được giao hòa với bờ cát và biển cả qua cơn gió này. Howard chỉ là một người bình thường, khá gầy gò và đầu bắt đầu hói, dầu vậy anh ta vẫn có một sức lôi cuốn thật kỳ lạ, có lẽ nó nảy sinh từ nỗi cô đơn và những ao ước thầm kín trong nàng. Nàng tưởng tượng ra Bree, đùa nghịch với mình, miệng cười vui.

Sao, sao không thử? cô sẽ nói thế cho mà xem. Thật mà, chị Norah, sao không thử đi?

Chị là phụ nữ có gia đình rồi, Norah đáp, rồi quay người nhìn ra cửa sổ, nhìn cát trôi lấp lóa, háo hức chờ nghe em gái bẻ lại mình.

Norah, trời ơi là trời, chị chỉ sống có một lần. Sao không cho phép bản thân vui thú chút đỉnh nhỉ?

Norah đứng dậy, khê nhón chân trên những tấm ván sàn cũ mòn, tự đi pha cho mình một cốc gin và tonic với chanh. Nàng ngồi trên chiếc xích đu ngoài

hiên, uể oải tận hưởng làn gió mát, nhìn David ngủ, dạo này anh đã trở nên quá đỗi xa lạ với nàng. Những nốt nhạc từ cây đàn ghi ta của Paul bồng bênh trong không trung êm ả. Norah tưởng tượng ra thằng bé, chân bắt chữ ngũ trên chiếc giường hẹp, đầu cúi xuống chăm chú trên chiếc đàn Almansa yêu quý, món quà của David trong dịp sinh nhật vừa rồi. Đó là một cây đàn xinh xắn, cần đàn bằng gỗ mun, sườn và mặt sau bằng gỗ hồng, chốt lên dây bằng đồng thau. David đã thử, cùng Paul. Anh ép Paul chơi thể thao có phần quá quắt, quả có vậy, nhưng anh cũng dành thời gian đưa Paul đi câu cá hay cuộc bộ trong rừng, hoặc chìm đắm vào những cuộc tìm kiếm đá bắt tận. Anh đã dành rất nhiều giờ tìm hiểu về cây đàn ghi ta này, đặt làm tại một công ty trên tận New York, khuôn mặt tràn đầy niềm vui sướng không nói nên lời khi Paul trình trọng chiếc cây đàn từ trong hộp ra. Nàng nhìn David, đang ngủ phía bên kia hiên nhà, cơ mặt giật giật một bên má. *David*, nàng thì thầm, nhưng anh không nghe thấy. *David*, nàng lại nói, giọng to hơn một chút, nhưng anh không mấy may động đậy.

Đến bốn giờ nàng nhồm dậy, đầu óc vẫn còn mơ màng. Nàng chọn một cái váy cotton chấm hoa, thắt eo, với hai sợi dây mảnh vắt ngang vai. Nàng quàng tạp dề và bắt tay vào nấu nướng, những món đơn giản, nhưng sang trọng: sò hấp ăn kèm bánh tráng giòn, ngô vàng còn nguyên lõi, món salad xanh tươi ngon, cùng tôm hùm nhỏ nàng mua hồi sáng ở chợ, vẫn còn bơi trong xô nước biển. Khi nàng đi lại trong gian bếp nhỏ, biên chảo nướng bánh thành chảo nướng thịt và lấy kính giới thay bạc hà để làm sốt salad, lớp váy vải thô cọ nhẹ lên đùi, lên hông nàng. Làn gió ấm như hơi thở lướt trên tay nàng. Nàng nhúng hẳn tay xuống chậu nước lạnh, nhẹ nhàng rửa từng chiếc lá rau diếp mỏng manh. Bên ngoài, Paul và David hí hụi nhóm lửa cho chiếc bếp nướng đã gỉ sét phân nửa, những lỗ thủng được vá lại bằng lá nhôm. Đĩa giấy đã bày sẵn trên bàn sòn cũ, và rượu rót vào những chiếc cốc nhựa đỏ. Họ sẽ ăn tôm hùm bằng tay không, để bơ chảy xuống lòng bàn tay.

Nàng nghe thấy giọng nói của anh ta khi chưa thấy mặt, tông giọng khác, hơi trầm so với giọng David và pha chút giọng mũi, với âm điệu đều đều kiểu miền Bắc; như một làn khí hanh hao, điểm tuyết những bông tuyết, bồng bênh trong căn phòng khi mỗi âm tiết phát ra. Norah lấy khăn bếp lau khô tay và đi ra cửa.

Ba người đàn ông - Norah thấy sốc vì mình đã nghĩ về Paul như thế, nhưng giờ thằng bé đã cao ngang David, gần như đã trưởng thành và độc lập, như thể cơ thể của nó chẳng có mối liên kết nào với cơ thể của nàng vậy – ba người túm tụm trên bờ cát phía ngoài hiên nhà. Mùi khói và nhựa thông bốc lên từ chiếc vỉ nướng, những hòn than tỏa ra hơi nóng chập chờn lên trời cao. Paul cởi trần, hai tay thọc vào túi chiếc quần cắt cụt ống, ngượng nghịu trả lời vắn tắt những câu nó được hỏi. Họ không nhìn thấy nàng, chồng nàng và con trai nàng; mắt họ còn mãi nhìn ngọn lửa và nhìn biển, giờ phẳng lặng như lớp kính mờ đục. Chỉ có Howard, đứng đối mặt với hai cha con, hất cằm về phía nàng và mỉm cười.

Trong một giây, trước khi hai bố con David quay lại, trước khi Howard giao chai rượu lên và nhẹ nhàng đặt vào tay nàng, mắt họ chạm nhau. Đó là phút giây có thực chỉ giữa hai người bọn họ mà thôi, là một điều mà sau này cũng chẳng thể sáng tỏ, một khoảnh khắc giao cảm bất chấp tương lai có áp đặt thế nào. Nhưng đó là sự thật: đôi mắt đen thẫm của anh ta, khuôn mặt anh ta và khuôn mặt nàng giãn ra sung sướng, đầy hứa hẹn, thế giới xung quanh vỡ vụn ra như những con sóng.

David quay lại, mỉm cười, và khoảnh khắc ấy vụt tắt như một cánh cửa đóng sập lại. “Vang trắng đấy,” Howard nói, đưa cái chai cho nàng. Norah thấy chột dạ trước vẻ bình thản của Howard sau đó, trước cái cách vệt cháy nắng chạy dài xuống tận giữa má anh ta trông ngớ ngẩn làm sao. Ấn ý trong giây phút trước đó - có phải chỉ do nàng tưởng tượng ra không nhỉ? - đã biến mất. “Tôi hy vọng sẽ dùng được.”

“Tuyệt,” nàng đáp. “Chúng ta sẽ ăn tôm hùm.” Phải, thật bình thường, cuộc trao đổi ấy. Giây phút ngây ngất giờ đã lùi xa, và nàng là bà chủ nhà hòa nhã, làm tròn bổn phận của mình trơn tru nhẹ nhàng như di chuyển trong lớp váy mỏng. Howard là khách của nàng; nàng mời anh ta ngồi xuống chiếc ghế mây và rót cho anh ta một ly rượu. Sau đó nàng quay lại, bê theo một cái khay, trên có mấy chai gin và tonic cùng một xô đá, mặt trời đã xuống gần mép nước. Mây cuộn lên trên nền trời rực ánh hồng đào.

Họ ăn tối trên hiên nhà. Bóng tối sụp xuống rất nhanh, David bèn thắp những cây nến đặt cách nhau một khoảng dọc lan can. Phía xa xa, nước triều lên, từng đợt sóng xô vào bờ cát một cách vô hình. Trong ánh sáng lập lờ, giọng Howard vút lên, hạ thấp rồi lại vút lên. Anh ta kể về chiếc hộp tối đang làm. Hộp tối là một chiếc hộp gỗ gu chắc sáng hoàn toàn, chỉ chừa lại một lỗ nhỏ như đầu kim. Qua cái lỗ ấy, hình ảnh nhỏ xíu của thế giới bên ngoài hiện lên trên gương. Chiếc hộp này chính là tổ tiên của chiếc máy ảnh hiện nay; một số họa sĩ - trong đó có Vermeer - đã sử dụng chiếc hộp đó để đưa những chi tiết chính xác đến kinh ngạc vào tác phẩm của mình. Howard cũng đang tìm hiểu vấn đề này.

Norah lắng nghe, chìm ngập trong bóng đêm, cảm thấy xao động bởi hình ảnh anh ta phác ra: cả thế giới hiện lên trên bức tường tối bên trong hộp, những hình hài nhỏ xíu rực sáng chuyển động. Thật khác với những buổi nàng chụp ảnh cùng David, khi ấy chiếc máy ảnh dường như đóng đinh nàng vào một vị trí, một thời điểm, khiến nàng không thể động đậy. Nhấp ngụm rượu trong bóng tối, nàng chợt nhận ra, đấy chính là mấu chốt của mọi vấn đề. Ở đâu đó trên con đường họ cùng đi, nàng và David đã rơi vào bết tắc. Họ chuyển động quanh nhau, bị gò cứng trong cái quỹ đạo riêng biệt của mỗi người. Cuộc nói chuyện chuyển hướng, Howard kể đến quãng thời gian ở Việt Nam, với vai trò là thợ chụp ảnh cho quân đội, ghi lại hình ảnh các trận đánh. “Thật ra thì nhiều lúc công việc ấy cũng nhàm chán lắm,” anh ta nói, khi Paul tỏ vẻ ngưỡng mộ. “Đa

số thời gian tôi đi ngược xuôi sông Mê Kông trên một chiếc thuyền. Dầu vậy, đó quả là một con sông vĩ đại, một xứ sở vĩ đại.”

Sau bữa tối Paul trở về phòng. Vài phút sau, những nốt nhạc từ chiếc ghi ta của thằng bé tuôn ra hòa cùng tiếng sóng biển. Thằng bé đã không muốn cùng đi nghỉ chuyến này; nó phải bỏ một tuần sinh hoạt tại trại nhạc, và còn phải tham gia một buổi hòa nhạc quan trọng chỉ vài ngày sau khi họ về đến nhà. David nhất mực bắt nó đi; anh không coi trọng lắm những tham vọng âm nhạc của Paul. Nếu chỉ để giải trí thì được, còn lấy đó làm nghề thì không. Nhưng Paul yêu ghi ta, thằng bé quyết tâm vào học trường Juilliard. David, dù luôn gắng hết sức mình để hai cha con được hòa thuận, cũng không tránh khỏi trở nên gay gắt mỗi khi động đến vấn đề này. Giờ đây từng nốt nhạc của Paul rơi vào không trung, bay bổng và duyên dáng nhưng cũng là một vết cắt, một mũi dao cứa vào da thịt.

Cuộc trò chuyện chuyển từ đề tài quang học sang thứ ánh sáng kỳ ảo ở thung lũng sông Hudson, nơi Howard sống, và miền Nam nước Pháp, nơi anh ta rất thích đến thăm. Anh ta miêu tả một con đường hẹp, một đám bụi mỏng bốc lên, những cánh đồng hoa hướng dương nở rộ. Chỉ có giọng Howard vang lên, còn hình ảnh của anh ta hầu như không hơn một bóng đen bên nạng, từng lời anh ta nói thấm vào nạng như những nốt nhạc Paul chơi, không hiểu sao vừa bao bọc lại vừa len lỏi vào tận trong lòng nạng. David rót thêm rượu và đổi chủ đề, rồi họ đứng dậy, bước vào phòng khách nên thấp sáng trưng. David lôi ra một loạt ảnh đen trắng từ chiếc cặp của mình, anh và Howard lại bắt đầu say sưa bàn luận về chất lượng ánh sáng.

Norah ngồi nán lại. Những tấm ảnh họ đang xem đều chụp nạng: hông nạng, da nạng, tay nạng, tóc nạng. Vậy mà nạng lại hoàn toàn bị loại ra khỏi câu chuyện: đối tượng, không phải là chủ thể. Có những lúc đến văn phòng ở Lexington, Norah nhìn thấy một bức ảnh, vô danh nhưng lại quen thuộc đến kỳ lạ - những đường cong của cơ thể nạng hay một nơi nạng đã tới cùng David, những hình ảnh bị bóc tách khỏi ý nghĩa ban đầu của nó và được nhào nặn: hình ảnh da thịt nạng trở thành thứ gì đó thật trừu tượng, một ý niệm. Nạng đã cố gắng tạo dáng cho David chụp để thu bớt khoảng cách giữa hai người. Là lỗi ở anh, hay lỗi của nạng - cũng chẳng quan trọng gì. Nhưng ngắm nhìn David lúc này, mê mải trong những luận giải của bản thân, nạng hiểu anh đã không thực nhìn thấy nạng và đã như thế từ rất lâu rồi.

Con giận dữ trào lên khiến nạng run lẩy bẩy. Nạng quay đi và rời khỏi căn phòng. Từ ngày dỡ cái tổ ong nạng chỉ còn uống rất ít, nhưng giờ thì nạng vào bếp và rót đầy rượu vào cái cốc nhựa đỏ. Xung quanh nạng là nồi xoong bần, bơ đóng cục, vỏ tôm đỏ au như lớp giáp của con ve sấu chết. Quá nhiều việc phải làm cho một cuộc vui chóng vánh! Thường thì David vẫn rửa bát, nhưng tối nay Norah lại thất dây tạp dề quanh hông, xả nước đầy bồn rồi cắt phần sò hầm ăn

thừa vào tủ lạnh. Trong phòng khách, tiếng người không ngớt, lên bổng xuống trầm như sóng biển. Nàng đã nghĩ gì vậy, sao lại mặc chiếc váy này, sao lại rung động trước giọng nói của Howard? Nàng là Norah Henry, vợ của David, mẹ của Paul, một cậu trai gần như đã trưởng thành. Tóc nàng thậm chí còn điểm vài sợi bạc, dù nàng tin rằng không ai có thể nhìn ra trừ mình, và chỉ khi neho mắt thấy dưới ánh sáng chói trong phòng tắm. Tuy vậy, điều đó là thật Howard chỉ đến để nói chuyện nhiếp ảnh với David, và chỉ vậy thôi.

Nàng ra ngoài, xách theo túi rác đi đổ. Mặt cát lạnh lạnh trải dưới bàn chân trần, không khí ẩm áp như làn da nàng. Norah bước ra tận mép nước và đứng nhìn trần trần dải sao sáng trắng. Phía sau nàng cánh cửa lưới mở ra rồi đung đưa sập lại. David cùng Howard bước ra, đi qua bãi cát và bóng tối.

“Cảm ơn em đã dọn giúp anh,” David nói. Tay anh lướt nhanh qua lưng nàng, nàng thấy căng thẳng, cố gắng không bỏ đi. “Anh xin lỗi đã không giúp em. Chắc tại anh mãi nói chuyện quá. Howard vừa nghĩ ra vài ý hay lắm.”

“Thành thật mà nói, tôi bị cánh tay cô mê hoặc mất rồi,” Howard nói, ý nhắc đến hàng trăm tấm ảnh David đã chụp. Anh ta nhặt một mẩu gỗ dạt lên và phóng đi thật mạnh. Họ nghe thấy tiếng một tiếng tòm, rồi những con sóng liếm lên mẩu gỗ, cuốn nó ra tít xa.

Sau lưng họ căn nhà trông như một chiếc đèn lồng, tỏa ra xung quanh một vòng sáng rực rỡ, nhưng chỗ họ đứng chỉ có bóng tối, dày đặc tới mức Norah hầu như không nhìn thấy mặt David, Howard, hay chính bàn tay mình. Chỉ còn những cái bóng mờ ảo, những giọng nói tách khỏi cơ thể vang lên trong đêm. Cuộc nói chuyện loanh quanh một lúc rồi lại trở về với đề tài kỹ thuật và phương pháp, Norah muốn hét lên. Nàng đưa một bàn chân trần ra sau chân kia, định quay gót bỏ đi thì đột nhiên một bàn tay quét qua đùi nàng. Nàng dừng lại, sững sờ. Chờ đợi. Trong giây lát mấy ngón tay Howard nhẹ nhàng lần ngược lên theo đường may chiếc váy, rồi luồn gọn cả bàn tay vào túi váy nàng, một luồng hơi ấm đột ngột áp lên da thịt nàng.

Norah nín thở. David lại nói về những tấm ảnh anh chụp. Nàng vẫn mặc nguyên chiếc tạp dề, mà trời thì tối om. Sau một lúc nàng hơi xoay người, bàn tay Howard xòe hẳn ra, áp lên lớp vải mỏng và khuôn bụng phẳng lì của nàng.

“Đúng vậy,” Howard nói, giọng trầm và bình thản, “Nếu anh dùng loại kính lọc đó thì ảnh sẽ kém nét. Nhưng hiệu ứng tạo ra sau đó thì đúng là rất đáng đồng tiền bát gạo.”

Norah thở ra, từ từ, từ từ, tự hỏi liệu Howard có nhận thấy máu nàng đang chảy ồ ạt hay không. Hơi ấm lan tỏa từ những ngón tay của anh ta; toàn thân

nàng rạo rục đến nhức nhối. Sóng xô lên, lù ra xa rồi lại tràn tới. Norah đứng yên, lắng nghe luồng hơi thở của chính mình.

“Giờ đây, nhờ dùng chiếc hộp tối, anh còn hiểu sâu hơn quá trình đó nữa kia,” Howard nói. “Tôi phải nói là rất tuyệt, cách nó phản ánh sự vật ấy. Anh tạt qua chỗ tôi xem thì biết. Đi chứ?” anh ta hỏi.

“Ngày mai tôi đưa Paul đi câu cá xa bờ mất rồi,” David đáp “Có lẽ để ngày kia nhé.”

“Em nghĩ em phải vào nhà đây,” Norah lí nhí.

“Norah chán rồi,” David nói.

“Ai mà trách được cô ấy cơ chứ?” Howard đáp, bàn tay anh ta ấn sâu xuống bụng nàng, mạnh và nhanh, như một cú đập cánh. Sau đó anh ta rút tay ra khỏi túi váy nàng. “Nếu cô thích thì mai cứ ghé qua nhé,” anh ta nói. “Tôi đang dùng chiếc hộp tối đó để vẽ vài bức.”

Norah chỉ gật đầu mà không nói lời nào, nàng mừng tượng ra một tia sáng lẻ loi xuyên thẳng qua bóng tối, in những hình ảnh diêm lệ lên tường.

Vài phút sau anh ta ra về, gần như biến mất ngay tức khắc vào bóng đêm.

“Anh thích anh chàng này,” David nói, khi hai người đã vào nhà. Căn bếp bây giờ đã sạch tinh tươm, tất cả những dấu vết từ buổi chiều mơ màng của nàng đã được giấu kỹ.

Norah đang đứng bên cửa sổ nhìn ra biển đêm, nghe tiếng sóng vỗ, hai tay thọc sâu vào túi váy.

“Phải,” nàng đồng tình. “Em cũng vậy.”